

Danyiil Harmsz

ESETEK*

Hetényi Zsuzsa fordítása

1. A 10-es számú kék füzet

Volt egy vörös hajú ember, akinek nem volt se szeme, se füle. Nem volt neki haja sem, úgyhogy vörös hajúnak is csak feltételesen nevezték.

Beszélni nem tudott, mivel nem volt szája. Orra sem volt.

Még keze se, lába se volt neki. Hasa sem volt, háta sem volt, gerince sem volt, és semmilyen belső szerve sem volt. Semmije sem volt! Úgyhogy nem is érthető, kiről is van szó.

Jobb, ha nem is beszélünk róla többet.

1937. január 7.

2. Esetek

Egyszer Orlov túl sok borsófőzeléket evett, és meghalt. Krilov pedig, amikor ezt meghallotta, szintén meghalt. Szpiridonov viszont magától halt meg. Szpiridonov felesége pedig leesett a kredencről, és ugyancsak meghalt. Szpiridonov gyerekei meg belefulladtak a halastóba. Szpiridonov nagyanyja pedig elitta az eszét, és világgá ment. Mihajlov pedig fogta magát és nem fésülködött többé, és megrühösödött. Kruglov meg lerajzolt egy korbácsot tartó hölgyet, és megbolondult. Perehrjosztov meg kapott postán négyszáz rubelt, amitől olyan nagyképű lett, hogy kirúgták a munkahelyéről.

Rendes emberek, és képtelenek a maguk lábára állni.

1936. augusztus 22.

3. Ablakból kibukfencező öregasszonyok

Egy öregasszony túl kíváncsi volt, és kibukfencezett az ablakon, lezuhant, és szörnyethalt. Kihajolt az ablakon egy másik öregasszony, és kezdte bámulni azt, aki szörnyethalt, de túl kíváncsi volt, és ő is kibukfencezett az ablakból, és szörnyethalt.

Ezután kihajolt az ablakon egy harmadik öregasszony, aztán a negyedik, majd az ötödik.

Amikor a hatodik is kibukfencezett, eluntam, hogy nézzem őket, és elindultam a Malcevskij piacra, ahol, azt beszélik, kötött sálat ajándékoztak egy vak embernek.

1937. július

* A fordítás forrása: Danyiil Harmsz: SZLUCSAJI I VESCSI. Szanktpetyerburg: „Vita Nova”, 2007. 132–211. A 8., 25., 26., 28. darabon az ELTE Műfordító Műhely hallgatóival is dolgoztunk.

4. Szonett

Meglepő dolog történt velem: egyszer csak nem jutott eszembe, mi jön előbb, a 7 vagy a 8.

Átmentem a szomszédokhoz, és megkérdeztem, mit gondolnak ennek kapcsán.

Mennyire meg voltam lepve, ahogy ők is, amikor egyszer csak rájöttek, hogy nekik nem jut eszükbe a számok sorrendje: arra emlékeznek, hogy 1, 2, 3, 4, 5 és 6, de hogy tovább hogy van, arra nem.

Elmentünk együtt a „Gasztronom” nevű kereskedelmi boltba, a Znamenszkaja utca és a Basszejnaja utca sarkára, és megkérdeztük megrökönyödésünkről a pénztárosnőt. A pénztárosnő szomorúan elmosolyodott, kivett a szájából egy kis kalapácsot, és apró orrmozdulatok kíséretében azt mondta:

„Szerintem a hét a nyolc után következik abban az esetben, ha a nyolc a hét után következik.”

Megköszöntük a pénztárosnőnek, és boldogan kiszaladtunk a boltból. Ekkor azonban újra nekibúsultunk, ugyanis belegondoltunk abba, amit a pénztárosnő mondott, és az volt a benyomásunk, hogy annak nincs semmi értelme.

Mit tehattünk volna? Elmentünk a Nyári parkba, és elkezdtük számolni a fákat. De amikor 6-ig értünk a számolásban, megálltunk, és elkezdtünk vitatkozni: egyesek szerint a 7 következett, mások szerint a 8.

Sokáig vitatkoztunk volna, de akkor szerencsére az egyik padról leesett egy gyerek, és mindkét oldalon összetörte az állkapcsát. Ez elterelte figyelmünket a vitánkról.

Azután mindenki szépen hazament.

1935. november 12.

5. Petrov és Bagarov

PETROV Hé, Bagarov,
Menjünk, fogjunk bogarot.
BAGAROV Ne hidd, hogy majd rohanok,
Fogjunk inkább lovakot.

1936. szeptember (?)

6. Optikai csalódás

Szemjon Szemjonovics felveszi a szemüvegét, kinéz a fenyőfára, és azt látja, hogy ül egy muzsik a fenyőfán, és az öklét mutatja neki.

Szemjon Szemjonovics leveszi a szemüvegét, kinéz a fenyőfára, és azt látja, hogy senki nem ül a fenyőfán.

Szemjon Szemjonovics felveszi a szemüvegét, kinéz a fenyőfára, és megint azt látja, hogy ül egy muzsik a fenyőfán, és az öklét mutatja neki.

Szemjon Szemjonovics leveszi a szemüvegét, és megint azt látja, hogy senki nem ül a fenyőfán.

Szemjon Szemjonovics megint felveszi a szemüvegét, kinéz a fenyőfára, és megint azt látja, hogy ül egy muzsik a fenyőfán, és az öklét mutatja neki.

Szemjon Szemjonovics nem óhajt hinni ebben a jelenségben, és e jelenséget optikai csalódásnak tartja.

1934

7. Puskin és Gogol

Gogol a színpalak mögül beesik a színpadra, és békésen fekszik

PUSKIN (*belép, belebotlik Gogolba, és elesik*) Az ördögbe! Hiszen Gogolba botlottam!

GOGOL (*feltápáskodik*) Micsoda fürtelem! Már pihenni se lehet. (*Elindul, megbotlik Puskinban, és elesik*) Hát nem Puskinba botlottam?

PUSKIN (*feltápáskodik*) Egy perc nyugta sincs az embernek! (*Elindul, megbotlik Gogolban, és elesik*) Az ördögbe! Ez már megint Gogol!

GOGOL (*feltápáskodik*) Mindig mindenhol akadályokba botlom! (*Elindul, megbotlik Puskinban, és elesik*) Ez aztán a fürtelem. Megint Puskin!

PUSKIN (*feltápáskodik*) Az ördögbe! Most aztán már tényleg az ördögbe! (*Elindul, megbotlik Gogolban, és elesik*) Gogol!

GOGOL (*feltápáskodik*) Fürtelem! (*Elindul, megbotlik Puskinban, és elesik*) Puskin!

PUSKIN (*feltápáskodik*) Az ördögbe! (*Elindul, megbotlik Gogolban, és beesik a színpalak mögé*) Gogol!

GOGOL (*feltápáskodik*) Fürtelem! (*Kimegy a színpalak mögé. A színpalak mögül behallatszik a hangja*) Puskin!

Függöny

1934. február 20.

8. Kusakov asztalos

Volt egyszer egy asztalos. Úgy hívták, hogy Kusakov. Egyszer elindult hazulról, hogy ragasztót vegyen a boltban.

Kint már olvadt a hó, és az utca nagyon csúszós volt. Az asztalos alig tett pár lépést, megcsúszott, elesett, és fölsebezte a homlokát.

– Eh! – mondta az asztalos, fölkelte a földről, elment a patikába, vett ragtapaszt, és beragasztotta a homlokát.

De amikor kiment az utcára, néhány lépés után megint megcsúszott, elesett, és fölsebezte az orrát.

– Pfú! – mondta az asztalos, bement a patikába, ragtapaszt vett, és beragasztotta az orrát.

Aztán megint kiment az utcára, megint megcsúszott, elesett, és fölsebezte az arcát.

Újra be kellett mennie a patikába, hogy beragassza az arcát.

– Mondok én magának valamit – szólta a patikus. – Olyan gyakran esik el és sérül meg, vegyen egyszerre több ragtapaszt.

– Neeem – válaszolta az asztalos –, többet már nem esem el!

Amikor kilépett az utcára, megint elcsúszott, és fölsebezte az állát.

– Átkozott jég! – kiáltott föl az asztalos, és berohant a patikába.

– Na látja – mondta a patikus. – Ugye, hogy megint elesett!

- Nem! – kiabálta az asztalos. – Egy szót se többet! Adja már azt a ragtapaszt!
A patikus odaadta a ragtapaszt, az asztalos beragasztotta az állát, és hazarohant.
Otthon azonban nem ismertek rá, és nem engedték be a lakásba.
– Én Kusakov asztalos vagyok! – ordított az asztalos.
– Persze, biztos – válaszolták bentről, és bezárták az ajtót riglire meg láncra is.
Kusakov asztalos ácsorgott egy darabig a lépcsőházban, kiköpött, és kiment az utcára.

1935–1936 (?)

9. A láda

Egy vékony nyakú ember bemászott egy ládába, magára csukta a fedelét, és fulladozni kezdett.

– Na – mondta fulladozva a vékony nyakú ember –, azért fulladozom ebben a ládában, mert vékony a nyakam. A láda fedele be van csukva, és nem engedi be hozzám a levegőt. Fulladozni fogok, de a láda fedelét akkor sem nyitom föl. Fokozatosan fogok haldokolni, meglátom élet és halál küzdelmét. Természetellenes lesz a harc, mert egyenlők az esélyek, hiszen a halál győzelme a természetes, a halálra ítélt élet pedig hiába viaskodik ellenségével, az utolsó percig nem adja fel a hiábavaló reményt. A küzdelemben, amely most lezajlik, az élet tudja majd, mi módon győzedelmeskedhet: kényszerítenie kell a kezemet, hogy nyissa ki a láda fedelét. Na, lássuk csak, ki lesz a győztes! Csak hát olyan borzalmas naftalinszag van. Ha az élet győz, ezentúl mahorkát szórok a ládába a holmi közé. Na, megkezdődött: már nem kapok levegőt. Végem van, ez világos! Nincs már menekvés számomra! És semmi fennkölt nem jut az eszembe. Megfulladok!

Jaj! Hát ez meg mi? Most történt valami, de nem értem pontosan, hogy mi. Láttam valamit, vagy talán hallottam...

Jaj! Megint történt valami! Édes istenem! Elfogyott a levegőm. Úgy tűnik, a halálon vagyok...

Hát ez már megint micsoda? Miért énekelek? Azt hiszem, fáj a nyakam... De hát hol a láda? Miért látok mindent, ami a szobámban van? De hiszen a padlón fekszem! Na és hol a láda?

A vékony nyakú ember felkelt, és körülnézett. A láda nem volt sehol. A székeken és az ágyon ott hevertek a ládából kivett holmik, a láda pedig nem volt sehol.

A vékony nyakú ember azt mondta:

– Akkor hát az élet számomra ismeretlen módon legyőzte a halált.

1937. január 30.

10. Petrakov esete

Hát egyszer Petrakov le akart feküdni, és az ágy mellé került. Akkorát nyekkent a padlón, hogy csak feküdt ott lent, és képtelen volt föltápászkodni.

Akkor összeszedte a maradék erejét, és négykézlábra állt. De elhagyta az ereje, megint hasra huppant, és csak feküdt ott.

Vagy öt óra hosszat ott feküdt Petrakov. Először csak úgy feküdt, azután elaludt.

Az álom erőt adott Petrakovnak. Makkegészségesen ébredt, felállt, járkált egyet a szobában, majd óvatosan lefeküdt az ágyra. „Na – gondolta –, most alszom egy jót.”

Csakhogy kirepült ám a szeméből az álom! Forgolódik Petrakov, hol a bal oldalára, hol a jobbra, és sehogy sem bír elaludni.

Hát nagyjából ennyi az egész.

1936. augusztus 21.

11. Verekedők története

Alekszej Alekszejevics maga alá gyűrte Andrej Karlovicsot, szétverte a pofáját, és elengedte.

Andrej Karlovics belesápadt a dühbe, rávetette magát Alekszej Alekszejevicsre, és jól szájon vágta.

Alekszej Alekszejevics nem számított ilyen gyors támadásra, és elterült a földön, Andrej Karlovics pedig ráült, kiszedte szájából a műfogsorát, és úgy megdolgozta vele Alekszej Alekszejevicset, hogy az teljesen megnyomorított arccal és szakadt orrcimpával kelt fel a földről. Alekszej Alekszejevics két kézzel fogta az arcát, és elszaladt.

Andrej Karlovics pedig megtörölte a műfogsorát, visszatette a szájába, megcsattogtatta, meggyőződött róla, hogy a fogsor a helyére került, körülnézett, és mivel sehol nem látta Alekszej Alekszejevicset, elment, hogy megkeresse.

1936. március 15.

12. Az álom

Kalugin elaludt, és azt álmodta, hogy bokrok között ül, a bokrok mellett pedig elmegy egy rendőr.

Kalugin felébredt, megvakarta a szája szélét, aztán megint elaludt, és azt álmodta, hogy bokrok mellett sétál, a bokrok között pedig elrejtőzött egy rendőr, és ott ül.

Kalugin felébredt, újságot tett a feje alá, hogy ne nyálazza össze a párnáját, aztán megint elaludt, és megint azt álmodta, hogy bokrok között ül, a bokrok mellett pedig elmegy egy rendőr.

Kalugin felébredt, kicserélte az újságot, lefeküdt, és újra elaludt. Elaludt, és megint azt álmodta, hogy bokrok mellett sétál, a bokrok között pedig egy rendőr ül.

Ekkor Kalugin felébredt, és elhatározta, hogy nem alszik tovább, de azon nyomban elnyomta az álom, és azt álmodta, hogy a rendőr mögött ül, mellettük pedig bokrok sétálnak.

Kalugin felordított, és hánykolódni kezdett az ágyon, de már nem tudott felébredni.

Kalugin négy álló nap és négy éjjel egyfolytában aludt, és az ötödik nap olyan véznán ébredt, hogy a csizmáját spárgával kellett a lábához kötni, nehogy leessen. A péknél, ahol Kalugin mindig fehér kenyeret vásárolt, nem ismerték meg, és félbarnát sóztak rá. A közegészségügyi bizottság a lakásszemlék során Kaluginat a közegészségre ártalmasnak és fölöslegesnek nyilvánította, ennélfogva utasította a lakóbizottságot, hogy a szeméttel együtt dobják ki.

Kalugin félbehajtották, és kidobták, mint valami szemetet.

1936. augusztus 22.

13. A matematikus és Andrej Szemjonovics

- MATEMATIKUS *(miközben kivész a fejéből egy gömböt)*
 Kivettem a fejemből egy gömböt.
 Kivettem a fejemből egy gömböt.
 Kivettem a fejemből egy gömböt.
 Kivettem a fejemből egy gömböt.
- ANDREJ SZEMJONOVICS Tegyed vissza.
 Tegyed vissza.
 Tegyed vissza.
 Tegyed vissza.
- MATEMATIKUS Nem, nem teszem!
 Nem, nem teszem!
 Nem, nem teszem!
 Nem, nem teszem!
- ANDREJ SZEMJONOVICS Hát akkor ne tedd.
 Hát akkor ne tedd.
 Hát akkor ne tedd.
- MATEMATIKUS Nem is teszem.
 Nem is teszem.
 Nem is teszem.
- ANDREJ SZEMJONOVICS Akkor jó.
 Akkor jó.
 Akkor jó.
- MATEMATIKUS Akkor győztem!
 Akkor győztem!
 Akkor győztem!
- ANDREJ SZEMJONOVICS Akkor győztél, és nyughass!
- MATEMATIKUS Nem, nem nyugszom.
 Nem, nem nyugszom.
 Nem, nem nyugszom.
- ANDREJ SZEMJONOVICS Matematikus vagy, de esküszöm, mégse vagy okos.
- MATEMATIKUS De, okos vagyok, és nagyon sokat tudok!
 De, okos vagyok, és nagyon sokat tudok!
 De, okos vagyok, és nagyon sokat tudok!
- ANDREJ SZEMJONOVICS Sokat, de csak marhaságokat.
- MATEMATIKUS Nem, nem marhaságokat!
 Nem, nem marhaságokat!
 Nem, nem marhaságokat!
- ANDREJ SZEMJONOVICS Elegem van abból, hogy veled perlekedjek.
- MATEMATIKUS Nem, nincs elegend!
 Nem, nincs elegend!
 Nem, nincs elegend!

Andrej Szemjonovics bosszúsan legyint, és elmegy. A matematikus kisvártatva utánamegy

Függöny

1933. április 11.

14. A fiatalember, aki ámulatba ejtette az őrt

– A nemjóját! – mondta az őr, egy legyet szemlélve. – Ha enyvvel bekenem, alighanem kampec neki. Jó vicc! Egy egyszerű enyvtól!

– Hé, te madárijesztő! – kiáltott oda az őrnek egy sárga kesztyűs fiatalember.

Az őr azonnal rájött, hogy hozzá szóltak, de tovább bámulta a legyet.

– Nem látod, hogy hozzá beszélnek? – kiáltotta a fiatalember. – Te barom!

Az őr szétnyomta ujjával a legyet, és hátra sem fordult, úgy mondta:

– Hát te meg minek üvöltesz, te szégyentelen? Hallom én. Fölösleges üvölteni.

A fiatalember kesztyűjével leporolta a nadrágját, és illedelmesen megkérdezte:

– Mondja, apóka, merre kell itt az égbe menni?

Az őr ránézett a fiatalemberre, hunyorított az egyik szemével, azután hunyorított a másik szemével, aztán megvakarta a szakállkáját, megint ránézett a fiatalemberre, és azt mondta:

– Na, nem kell itt ácsorogni, tessék szépen továbbmenni.

– Már megbocsásson – mondta a fiatalember –, de nekem sürgős ügyem van. Már előkészítettek nekem ott egy szobát.

– Na jó – mondta az őr –, mutasd a jegyed.

– Nem nálam van a jegy, azt mondták, így is beengednek – mondta a fiatalember, és az őr pillantását kereste.

– A nemjóját – mondta az őr.

– Akkor most mi legyen? – kérdezte a fiatalember. – Beenged?

– Na jó. Jó – mondta az őr. – Menjen.

– De merre menjek? Hova? – kérdezte a fiatalember. – Hisz nem tudom az utat.

– Hova akar menni? – kérdezte az őr, és szigorú arcot vágott.

A fiatalember tenyerével eltakarta az arcát, és nagyon halkán megszólalt:

– Az égbe!

Az őr előrehajolt, jobb lábával kilépett, hogy megtámassza magát, rámeredt a fiatalemberre, és zord hangon megkérdezte:

– Most mi az ábra? Szórakozol velem?

A fiatalember elmosolyodott, fölemelte sárga kesztyűs kezét, meglengette a feje fölé, és hirtelen eltűnt.

Az őr beleszagolt a levegőbe. Megperzselt madártoll szagát érezte.

– A nemjóját! – mondta az őr, kigombolta a zekéjét, megvakarta a hasát, odaköpött, ahol a fiatalember állt, és lassan visszaballagott a bódéjába.

1934 után

15. Négy szemléltető példa arra, hogyan hökkent meg egy új gondolat egy arra fel nem készült embert

I

ÍRÓ Író vagyok.

OLVASÓ Szerintem meg sz...r vagy.

Az író ettől az új gondolattól megdöbbenve néhány percig áll, majd holtan rogy össze. Kívánszik

II

FESTŐ Festő vagyok.

MUNKÁS Szerintem meg sz...r vagy.

*A festő nyomban olyan fehér lett, mint a vászon,
Megingett, mint a nádszál,
Majd váratlanul meghalt.
Kiviszik*

III

ZENESZERZŐ Zeneszerző vagyok.

VÁNYA RUBLJOV Szerintem meg sz...r vagy!

A zeneszerző fulladozni kezd, és összeesik. Váratlanul kiviszik

IV

KÉMIKUS Kémikus vagyok.

FIZIKUS Szerintem meg sz...r vagy!

A kémikus egy szót sem bír kinyögni, és a földre zuhan

1933. április 13.

16. Veszteségek

Andrej Andrejevics Mjaszov kanócot vett a piacon, és hazaindult vele.

Útközben Andrej Andrejevics elvesztette a kanócot, és betért a boltba, hogy vegyen tizenöt deka poltavai felvágottat. Aztán Andrej Andrejevics betért a szövetkezeti tejcsarnokba, és vett egy üveg kefirt, aztán egy utcai bódénál megivott egy kis pohár kvászt, és beállt a sorba az újságosnál. A sor meglehetősen hosszú volt, és Andrej Andrejevics legalább húsz percig állt sorban, de amikor rá került volna a sor, éppen az orra előtt elfogyott az újság.

Andrej Andrejevics csak tipródott egy helyben, aztán elindult hazafelé, de útközben elvesztette a kefirt, és bement a pékségbe, vett egy francia zsömlét, ám elvesztette a poltavai felvágottat.

Ekkor Andrej Andrejevics már egyenesen hazaindult, de útközben elesett, elvesztette a francia zsömlét, és eltörte a cvikkerét.

Andrej Andrejevics már nagyon dühösen ért haza, és egyből lefeküdt aludni, de sokáig nem bírt elaludni, amikor pedig elaludt, azt álmodta, hogy elveszítette a fogkefét, és valamilyen gyertyatartóval mossa a fogát.

1936–1937 (?)

17. Makarov és Petersen

No. 3.

MAKAROV Itt, ebben a könyvben vágyainkról és azok beteljesüléséről van szó. Olvasd el, és megérted, mily hiúak is vágyaink. Azt is megérted, mily könnyű mások vágyait teljesíteni, és mily nehéz a sajátunkat.

PETERSEN Te valahogy irtó ünnepélyes hangot ütöttél meg. Indián törzsfőnökök beszélnek így.

MAKAROV Ez egy olyan könyv, hogy fennkölt stílusban kell róla beszélni. Ha csak rágon-dolok, leveszem a fejfödőmet.

PETERSEN Na és a kezedet megmosod, mielőtt megfogod?

MAKAROV Igen, kezet is kell mosni.

PETERSEN Még a lábadat is megmoshatnád, biztos, ami biztos.

MAKAROV Ez nem túl szellemes, és durva.

PETERSEN Na és mi ez a könyv?

MAKAROV E könyv címe titokzatos...

PETERSEN Hi-hi-hi!

MAKAROV E könyvnek a címe MALGIL.

Petersen eltűnik

Úristen! Hát ez meg mi? Petersen!

PETERSEN HANGJA Mi történt? Makarov! Hol vagytok?

MAKAROV Hol vagy? Nem látlak.

PETERSEN HANGJA És te hol vagy? Én sem látlak. Mik ezek a gömbök?

MAKAROV Most mit tegyek? Petersen, hallasz engem?

PETERSEN HANGJA Hallak! De mi történt? És mik ezek a gömbök?

MAKAROV Tudsz mozogni?

PETERSEN HANGJA Makarov! Te is látod a gömböket?

MAKAROV Miféle gömböket?

PETERSEN HANGJA Engedjete el! Engedjete el! Makarov!

Csőnd. Makarov halálra rémülten áll, azután előkapja a könyvet, és kinyitja

MAKAROV *(felolvás)* „Az ember fokozatosan elveszti formáját, és gömbbé változik. És amikor gömb lett belőle, az ember elveszíti minden vágyát.”

Függöny

1934. szeptember

18. Lynch törvénye

Petrov felül a lovára, és beszédet intéz a tömeghez arról, hogy mi lesz, ha a városi park helyére egy amerikai felhőkarcolót építenek majd. A tömeg hallgatja, és láthatólag egyetért. Petrov feljegyez magának valamit a noteszába. A tömegből kiválik egy közép-

termetű ember, és megkérdezi Petrovot, hogy mit jegyzett föl magának a noteszába. Petrov azt feleli, hogy ez csak az ő saját dolga. A középtermetű ember azonban köti az ebet a karóhoz. Szó szót követ, és kirobban a veszekedés. A tömeg a középtermetű ember oldalán áll, Petrov pedig, hogy mentse az életét, lovára csap, és a sarkon befordulva eltűnik. A tömeg háborog, és mivel nincs más áldozata, megragadja a középtermetű embert, és letépi a fejét. A leszakított fej elgurul az úttesten, és megakad a csatorna nyílásában. A tömeg, miután kiélte szenvedélyét, széteszlik.

1934–1937 (?)

19. Találkozás

Hát egyszer egy ember elment dolgozni, és útközben meg találkozott egy másik emberrel, aki vett egy vekni kenyeret, és éppen hazafelé ballagott.

Hát voltaképpen ennyi az egész.

1936 (?)

20. A megbukott darab

Petrakov-Gorbunov kijön a színre, és mondani akar valamit, de csuklik. Hányini kezd. Kimegy. Kijön Pritikin

PRITIKIN Az igen tisztelt Petrakov-Gorbunov kénytelen be... *(Hányini kezd, kirohan)*

Kijön Makarov

MAKAROV Jegor... *(Makarov hányini kezd. Kirohan)*

Kijön Szerpuhov

SZERPUHOV Hogy ne le... *(Hányini kezd, kirohan)*

Kijön Kurova

KUROVA Szeretném... *(Hányini kezd, kirohan)*

Kijön egy kislány

KISLÁNY Apukám megkért, hogy mondjam meg mindenkinek, hogy a színházat bezárjuk. Mindnyájunknak hányingerünk van!

1934

21. Puff!

Nyár. Egy íróasztal. Jobbra egy ajtó. A falon egy kép. A képen egy ló, szájában egy cigány. Olga Petrovna fát vág. Ahányszor lesújt, leugrik orráról a cvikker. Jevdokim Oszipovics a karosszékekben ül, és cigarettát szív. Olga Petrovna belevágja a baltát a fahasádba, amely azonban sehogy sem akar kettéhasadni

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

OLGA PETROVNA *fölveszi a cvikkert, és lesújt a fahasábra*

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

OLGA PETROVNA *fölveszi a cvikkert, és lesújt a fahasábra*

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

OLGA PETROVNA *fölveszi a cvikkert, és lesújt a fahasábra*

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

OLGA PETROVNA (*fölveszi a cvikkert*) Jevdokim Oszipovics, nagyon kérem, ne mondja ezt a szót, hogy „puff”!

JEVDOKIM OSZIPOVICS Jó, jó.

OLGA PETROVNA *a fahasádba vágja a baltát*

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

OLGA PETROVNA (*miközben fölveszi a cvikkert*) Jevdokim Oszipovics! Megígérte nekem, hogy nem mondja ezt a szót, hogy „puff”!

JEVDOKIM OSZIPOVICS Jó, jó, Olga Petrovna. Többet nem fogom.

OLGA PETROVNA *a fahasádba vágja a baltát*

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

OLGA PETROVNA (*miközben fölveszi a cvikkert*) Hát ez már szemtelenség! Felnőtt, idős ember létére képtelen megérteni egy egyszerű emberi kérést!

JEVDOKIM OSZIPOVICS Olga Petrovna! Nyugodtan folytathatja a munkáját. Nem fogom többet zavarni.

OLGA PETROVNA Kérem, nagyon kérem: hadd vágjam föl legalább ezt a fahasábot!

JEVDOKIM OSZIPOVICS Vágja csak, persze, vágja!

OLGA PETROVNA *a fahasádba vágja a baltát*

JEVDOKIM OSZIPOVICS Puff!

Olga Petrovna elejti a baltát, kinyitja a száját, de nem bír megszólalni. Jevdokim Oszipovics feláll a karosszékből, végigméri Olga Petrovnát, majd lassan távozik. Olga Petrovna tátott szájál áll mozdulatlanul, és a távolodó Jevdokim Oszipovics után bámul

A függöny lassan legördül

1933. április

22. Mit árulnak mostanában a boltban

Karatigin elment Tikakejevhez, de nem találta otthon.

Tikakejev ezalatt a boltban volt, cukrot, húst és uborkát vásárolt.

Karatigin toporgott egy ideig Tikakejev ajtaja előtt, és már épp egy cédulát akart neki írni, amikor látja, hogy jön maga Tikakejev, kezében viaszosvászon szatyorral.

Karatigin meglátja Tikakejevet, és odakiabál neki:

– Már egy álló órája várom!

– Nem igaz – mondja Tikakejev –, nincs huszonöt perce, hogy elmentem itthonról.

– Hát azt én nem tudhatom – mondja Karatigin –, én már egy álló órája itt várok.

– Ne hazudjon – mondta Tikakejev. – Hazudni bűn.

– Igen tisztelt uram – mondta Karatigin –, méltóztassék megválogatni a szavait.

– Úgy gondolom... – kezdte Tikakejev, de Karatigin félbeszakította:

– Ha úgy gondolja – mondta, de ekkor Karatigint szakította félbe Tikakejev:

– Szép kis alak vagy te!

Ettől Karatigin olyan dühbe gurult, hogy az ujjával befogta az egyik orrlyukát, a másikat pedig kifújta Tikakejevre.

Ekkor Tikakejev előrántotta a szatyorból a legnagyobb uborkát, és fejbe kólintotta vele Karatigint.

Karatigin a fejéhez kapott, összeesett, és meghalt.

Ekkora nagy uborkákat árulnak mostanság a boltban!

1939. augusztus 19.

23. Maskin megölte Koskint

Koskin elvtárs körültáncolta Maskin elvtársat.

Maskin elvtárs tekintetével követte Koskin et.-at.

Koskin et. sértő mozdulatokkal hadonászott, és undorítóan tekergette a lábát.

Maskin et. összevonta szemöldökét.

Koskin et. a hasát mozgatta, és toppantott a jobb lábával.

Maskin et. felordított, és Koskin et.-ra vetette magát.

Koskin et. megpróbált elszaladni, de megbotlott, és Maskin et. beérte.

Maskin et. ököllel fejbe verte Koskin et.-at.

Koskin et. feljajdult, és négykézlábra esett.

Maskin et. alulról hasba rúgta Koskin et.-at, és újra tarkón öklözte.

Koskin et. elnyúlt a padlón, és meghalt.

Maskin megölte Koskint.

1934–1937 (?)

24. Az álom szórakozik az emberrel

Markov lehúzta a csizmáját, és ledőlt a díványra.

Aludni szeretett volna, de ahogy lehunyta a szemét, egyszeriben kiment belőle az álom.

Markov kinyitotta a szemét, és egy könyvért nyúlt. Ám ismét elfogta az álomosság, úgy-

hogy kézbe sem vette a könyvet, visszafeküdt, és behunyta a szemét. Ám ahogy becsukódott a szeme, az álom ismét elrepült, és tudata oly mértékben kitisztult, hogy fejben meg tudott oldani egy kétismeretlenes algebrai egyenletet.

Hosszan kínlódott Markov, nem tudta, mihez kezdjen, aludjon vagy fent legyen? Addig kínlódott, amíg gyűlölet fogta el, utálta magát és a szobáját is, kabátot és kalapot vett, fogta a sétapálcáját, és kiment az utcára. A friss szellő megnyugtatta Markovot, felvidult, és kedve támadt, hogy hazamenjen a szobájába.

Ahogy belépett, kellemes fáradtságot érzett a tagjaiban, és elálmosodott. De amint ledőlt a díványra, és lehunyta a szemét, az álom nyomban elpárolgott.

Markov dührohámában felugrott a díványról, és kabát-kalap nélkül elszárguldott a Tauriszi kert irányába.

1936–1937 (?)

25. Vadászok

Hatan mentek el vadászni, de bizony csak négyen jöttek vissza. Ketten nem jöttek ám vissza. Oknov, Kozlov, Sztrucskov és Motilkov sikeresen hazaértek, de Sirokov és Kablukov életüket vesztették a vadászaton.

Oknov ezután egész nap rosszkedvűen járkált, és senkivel sem akart szóba állni. Kozlov szorosan a nyomában járt, és nem hagyta békén a kérdéseivel, és ezzel pattanásig feszítette az idegeit.

KOZLOV Rágyújtasz?

OKNOV Nem.

KOZLOV Idehozzam neked azt az izét?

OKNOV Nem.

KOZLOV Vagy akkor meséljek valami vicceset?

OKNOV Nem.

KOZLOV Na és nem akarsz inni valamit? Van nálam konyakos tea.

OKNOV Nem elég, hogy az imént tarkón vágталak ezzel a kővel, még a lábadat is ki fogom tépni.

SZTRUCSKOV ÉS MOTILKOV Mit csináltok? Mit csináltok?

KOZLOV Szedjétek föl a földről!

MOTILKOV Ne izgulj, ebsont beforr!

KOZLOV És hol van Oknov?

OKNOV *(miközben tépi kifelé Kozlov lábát)* Itt vagyok a közelben!

KOZLOV Ó, anyám! Se-gít-ség!

SZTRUCSKOV Hát ez tényleg kitépte a lábát!

OKNOV Kitéptem és eldobtam oda, ni!

SZTRUCSKOV Ez kegyetlenség!

OKNOV Mi-i?

SZTRUCSKOV ...lenség...

OKNOV Mi-i-i?

SZTRUCSKOV Se...se...se...semmi.

KOZLOV De hát hogy megyek így haza?

MOTILKOV Ne izgulj, odarakunk neked egy falécet.

SZTRUCSKOV Meg tudsz állni fél lábon?
 KOZLOV Meg, de nem nagyon.
 SZTRUCSKOV De mi megtámogatunk.
 OKNOV Engedjetelek oda hozzá!
 SZTRUCSKOV Azt már nem, jobb, ha elmész!
 OKNOV Ne, engedjetelek!... Engedjetelek!... Engedj!... Na épp ezt akartam!
 SZTRUCSKOV és MOTILKOV Hát ez szörnyű!
 OKNOV Ha-ha-ha!
 MOTILKOV Kozlov meg hova lett?
 SZTRUCSKOV Bekúszott a bokorba!
 MOTILKOV Kozlov, itt vagy?
 KOZLOV Psssst...
 MOTILKOV Lám csak, mi lett a vége...
 SZTRUCSKOV Hát most mit csináljunk vele?
 MOTILKOV Ezzel már nincs mit kezdeni. Szerintem egyszerűen fojtsuk meg. Kozlov!
 Hallod, Kozlov! Hallasz engem?
 KOZLOV Jaj, hallak, de rosszul.
 MOTILKOV Haver, cseppet se aggódj! Mi most megfojtunk téged. Várj csak. Úgy ni...
 úgy... úgy...
 SZTRUCSKOV Ide, itt még egy kicsit! Így, így, így! Na még egy kicsit!... Na, ez kész!
 MOTILKOV Ez megvan.
 OKNOV Uram, add áldásod!

1933

26. Történelmi epizód

Ivan Ivanovics Szuszanyin (az a bizonyos történelmi személy, aki életét áldozta a cárért, s ezt követően Glinka operában énekelte meg) egyszer betért egy orosz fogadóba, leült egy asztalhoz, és rostélyost rendelt. Amíg a fogadós a rostélyost sütötte, Ivan Ivanovics a szakállát rágcsálva elgondolkodott; volt neki egy ilyen szokása.

Eltelt harmincöt cöveknyi idő, és a fogadós hozta is a rostélyost egy kerek fadeszkán. Ivan Ivanovics éhes volt, és ahogy az akkoriban szokás volt, megfogta kézzel a rostélyost, és elkezdte enni. Olyannyira igyekezett éhségét csillapítani, olyan mohón vetette rá magát a rostélyosra, hogy elfelejtette kivenni a szájából a szakállát, annak egy darabjával együtt ette meg az ételt.

Meg is történt a baj, merthogy még tizenöt cöveknyi idő sem telt el belé, és Ivan Ivanovicsnak rettentő hascsikarása támadt. Ivan Ivanovics felpattant az asztaltól, és kirohant az udvarra. A fogadós még odakiáltott vala Ivan Ivanovicsnak: „Nézzed mán, milyen gubancos a szakállad.” De Ivan Ivanovics rá sem hederített, csak szaladt az udvarra.

Akkor Csuporszaj bojár, aki a fogadó sarkában cefrét iszogatót, öklével rácsapott az asztalra, és felkiáltott: „Miféle emberfia ez?” A fogadós pedig mélyen meghajolva felelt a bojárnak: „Ez jeles hazánkfia, Ivan Ivanovics Szuszanyin.”

„Vagy úgy!” – mondta a bojár, cefróját hörpölvé.

„Méltóztatik halat?” – kérdezte a fogadós. „Eridj a garázdába!” – kiáltotta a bojár, és a fogadóshoz vágta a csuprot. A csupor elsuhant a fogadós feje mellett, az ablakon ke-

resztül kirepült az udvarra, és kiverte a sasként trónoló Ivan Ivanovics fogait. Ivan Ivanovics az arcához kapott, és az oldalára dőlt.

Ekkor jobbról, a fészerből kirohant Ponty, átugrotta a vályút, ahol a moslékban hevert egy disznó, és üvöltve a kapuhoz rohant. A fogadós kinézett. „Mit ordítasz?” – kérdezte Pontyot. De Ponty nem felelt, és elszaladt.

A fogadós kiment az udvarra, és meglátta Szuszanyint, aki mozdulatlanul hevert a földön. Közelebb ment hozzá, és belenézett az arcába. Szuszanyin merőn bámult vissza rá. „Akko' élsz?” – kérdezte a fogadós. „Élek, csak attól tartok, megént valamivel eltanálnak” – mondta Szuszanyin. „Á – mondta a fogadós –, nem köll félned. Csuporszaj bojár volt az, aki hajszál híján megölt, de már elmén.” „No, hála néked, Jóisten! – mondta a földről feltápáskodva Ivan Szuszanyin. – Bátor ember vagyok én, csak nem szeretem feleslegesen vásárra vinni a bőrömet. Meglapultam hát, és vártam: mi fog történni. Ha úgy fordult volna, akár Eldirina tanyáig is elcsúsztam volna hason... Nézd mán, hogy szétcafátolta a pofámat. Uram atyám! A fél szakállam is leszaggatta!” „Az már előtte is olyan volt” – mondta a fogadós. „Hogyhogy előtte is? – kiáltott fel Szuszanyin hazafi. – Szerinted én ilyen tépázott szakállal jártam?” „Azzal biza” – mondta a fogadós. „Te, te tulok” – szolt Ivan Szuszanyin. A fogadós összehúzta a szemét, nekilendült, és teljes erőből fültövön vágta Szuszanyint. Szuszanyin hazafi a földre rogyott, és megmerevedett. „Úgy kell neked, tulok vagy te” – mondta a fogadós, és bement. Szuszanyin néhány cöveknyi ideig a földön feküdt, és hallgatózott, de semmi gyanúsat nem hallott, hát óvatosan felemelte a fejét, és körülnézett. Az udvaron senki nem volt, leszámítva a disznót, amely kihemperegte magát a vályúban, és most egy koszos pocsolóyában fetrengett. Ivan Szuszanyin körbetekintgetve óvakodott el a kapuig. Szerencsére nyitva volt, és Ivan Szuszanyin hazafi giliszta módjára tekeregve a földön elkúszott az Eldirina tanya felé.

Íme, egy epizód ama híres történelmi személyiség életéből, aki életét áldozta a cárért, és akit a későbbiekben Glinka operában énekelt meg.

1939

27. Fegyá Davidovics

Fegyá sokáig lopakodott a vajtartó felé, végül elkapva a megfelelő pillanatot, amikor a felesége lehajolt, hogy a lábkörmét levágja, gyorsan, egyetlen ujjmozdulattal kikanyarította a tartóból az összes vajat, és a szájába dugta. Ahogy csukta vissza a vajtartót, véletlenül koccant egyet a teteje. A felesége nyomban kiegyenesedett, és látva, hogy üres a vajtartó, rábökött az ollóval, és szigorúan így szolt:

– Nincs vaj a tartóban. Hová lett?

Fegyá csodálkozó szemmel meredt rá, és nyakát kinyújtva belenézett a vajtartóba.

– Az a vaj a te szájadban van – mondta a felesége, és az ollóval Fegyára bökött.

Fegyá tagadólag rázta a fejét.

– Aha – mondta a felesége. – Csak hallgatsz, és a fejedet rázod, mert a szájad tele van vajjal.

Fegyá kiguvasztotta a szemét, és a felesége felé legyintett, mintha azt mondaná: „Ugyan már, ugyan, miket nem beszélsz!” De a felesége így szolt:

– Hazudsz, tátsd ki a szád!

– Mm... – mondta Fegyá.

– Tátsd ki a szád! – ismételte a felesége.

Fegya szétterpesztette az ujjait, és felnyögött, mintha azt akarná mondani: „Hú, teljesen kiment a fejből... rögtön jövök!” – és felállt, hogy kimenjen a szobából.

– Megállj! – kiáltotta a felesége.

De Fegya megszaporoázta lépteit, és kisurrant az ajtón. Felesége utánarohant, de az ajtónál megtorpant, mert pucér volt, és így mégsem mutatkozhatott a közös előszobában, ahol a lakás többi lakója is közlekedett.

– Elment – mondta a felesége, s közben leült a díványra. – Az ördögbe!

Fegya pedig eljutott egy „Belépni szigorúan tilos!” feliratú ajtóhoz, kinyitotta, és be-
ment.

A szoba, ahová Fegya belépett, keskeny volt és hosszú, ablakát újságpapír takarta. A szobában jobbra, a falnál koszos, rozszant heverő állt, az ablaknál pedig egy éjjeli-szekrényre és egy széktámlára támasztott deszkából asztal. Balra a falon dupla polc lógott, valami felismerhetetlen dolog hevert rajta. Más nem volt a szobában, leszámítva a heverőn fekvő faközöld arcú embert, aki hosszú, szakadt, barna kabátot és fekete szövetnadrágot viselt, amiből kilógott tisztára mosott, mezítelen lába. Ez az ember nem aludt, és merő tekintettel nézett a belépőre.

Fegya meghajolt, összeütötte a bokáját, majd ujjával kihalászta a vaját a szájából, és megmutatta a fekvő embernek.

– Másfél – mondta a szoba házigazdája, de nem mozdult.

– Nem túl sok – mondta Fegya.

– Pont elég – mondta a házigazda.

– Hát jó – mondta Fegya, azzal levette a vaját az ujjáról, és a polcra helyezte.

– A pénzért holnap reggel jössz – mondta a házigazda.

– Hogyhogy holnap? – kiáltott fel Fegya. – Hiszen nekem most kell. És csak másfél rubelről van szó...

– Takarodj! – felelte szárazon a házigazda, és Fegya lábujjhegyen kiosont a szobából, gondosan behúzza maga mögött az ajtót.

1939. február 10.

28. Anegdóták Puskin életéből

1. Puskin költő volt, és állandóan írt valamit. Egyszer Zsukovszkij írás közben toppant be hozzá, és hangosan felkiáltott:

– Hiszen te egy firkász vagy!

Attól fogva Puskin nagyon megszerette Zsukovszkijt, és bizalmasan csak Zsukovnak kezdte szólítani.

2. Mint köztudott, Puskinnak nem nőtt a szakálla. Puskin nagyon szenvedett ettől, és folyton irigykedett Zaharinra, akinek éppen ellenkezőleg, nagyon is rendesen nőtt a szakálla. „Neki nő, nekem meg nem nő” – mondogatta Puskin gyakran, és körmével mutogatott Zaharinra. És milyen igaza volt.

3. Egyszer Petruszevszkij órája összetört, és hívatta Puskin. Puskin eljött, jól megnézte Petruszevszkij óráját, aztán visszatette a székre. „Na mit mondasz, Puskin öcsém?” – kérdezte Petruszevszkij. „Ennek annyi!” – válaszolta Puskin.

4. Amikor Puskin eltörte a lábát, kerekesszékkal kezdett járni. A barátai szerették azzal bosszantani, hogy bele-belekaptak a kerekeibe. Puskin dühös lett, és gúnyverseket írt a barátairól. Ezeket arpigarmáknak nevezte.

5. 1929 nyarat Puskin falun töltötte. Korán kelt, megivott egy csobolyó frissen fejt tejet, és szaladt a folyóra fürdeni. Fürdés után lehevert a fűbe, és ebédig aludt. Ebéd után Puskin függőágyban aludt. Amikor bűdös muzsikokkal találkozott össze, bólintott nekik, és az ujjával befogta az orrát. A bűdös muzsikok pedig a sapkájukat gyűrögetve mondogatták: „Réjá se ráncson.”

6. Puskin szeretett kövekkel dobálózni. Csak meglát valahol egy követ, máris dobálózni kezd. Előfordult, hogy úgy belehevült, hogy ott állt, tiszta vörös, hadonászik, dobálózik, egyszerűen borzasztó!

7. Puskinnek négy fia volt, és mind idióta. Az egyik még a széken sem tudott rendesen megülni, és állandóan leesett. Puskin maga is bajosan ült meg a széken. Kész röhej, megesett, hogy ott ülnek az asztalnál, az egyik végén Puskin potyog le folyton a székről, a másikon a fia. Szégyen, gyalázat!

1937 (?)

29. Egy szép nyári nap kezdete

Szimfónia

Amint a kakas megszólalt, Tyimofej kiszökött az ablakon a tetőre, és megijesztett mindenkit, aki csak ilyenkor az utcán járt. Hariton, a paraszt megállt, felkapott egy követ, és Tyimofej felé hajtotta, mire Tyimofej eltűnt. „Hű, de fürge!” – kiáltott föl az emberek csordája, és egy bizonyos Zubov teljes lendületből fejfel nekirohant a falnak. „Juj!” – kiáltotta egy bedagadt arcú asszony. Komarov azonban jól végigtapizta, mire az asszony üvöltve egy kapu alá menekült. Arra ment Fetyeljusin, és jót nevetett rajta. Komarov odament hozzá, és azt mondta neki: „Te oldalszalonna!”, majd hasba vágta. Fetyeljusin nekiesett a falnak, és csuklani kezdett. Romaskin az ablakból köpködött, próbálta eltalálni Fetyeljusint. A közelben egy nagy orrú asszony teknővel páholta a gyerekét. Egy fiatal kövérkés anya csinos kislányának arcát dörgölte a falhoz. Egy kiskutya fetrengett a járdán, mert eltört a vékony kis lábacskája. Egy kislány valami undokságot evett a köpöcsészből. Az üzlet előtt hosszú sor állt cukorért. Az asszonyok hangerősen civakodtak, szatyrakkal lökdösték egymást. Hariton, a paraszt jól beszívott denaturált szeszből, odaállt eléjük kigombolt gatyával, és káromkodott.

Így kezdődött el egy szép nyári nap.

1939

30. Pakin és Rakukin

– Hé, te csak ne hordd olyan fenn az orrod – mondta Pakin Rakukinnak.

Rakukin összeráncolta az orrát, és ellenségesen nézett Pakinra.

– Mit bámulsz? Nem ismersz meg? – kérdezte Pakin.

Rakukin elhúzta a száját, és felháborodva elfordította a forgószekét, a másik irányba kezdett nézni. Pakin ujjaival dobolni kezdett a térdén, majd azt mondta:

– Micsoda egy hülye! De jó lenne kupán vágni egy bottal.

Rakukin felállt, és indult volna kifelé a szobából, de Pakin fürgén felugrott, beérte, és azt mondta:

– Állj csak meg! Hova rohansz? Ül le inkább, mutatok valamit.

Rakukin megállt, és bizalmatlanul nézett Pakinra.

– Mi van, nem hiszel nekem?

– De hiszek – mondta Rakukin.

– Akkor ül le ide, ebbe a székbe.

És Rakukin visszaült a forgószekébe.

– Nohát, mit ülsz ott olyan hülyén a székedben? – kérdezte Pakin.

Rakukin fészkelődni kezdett, és szaporán pislogott.

– Ne pislogj! – mondta Pakin.

Rakukin abbahagyta a pislogást, összegörnyedt, és behúzta a nyakát.

– Húzd ki magad! – mondta Pakin.

Rakukin továbbra is görbén ült, de kidugta a hasát, és kinyújtotta a nyakát.

– Hű de behúznék egyet a pofázmányodba – mondta Pakin.

Rakukin csuklott egyet, felfújta az arcát, majd óvatosan kiengedte a levegőt az orrlyukán keresztül.

– Hé, te csak ne hordd olyan fenn az orrod! – mondta Pakin.

Rakukin még jobban behúzta a nyakát, és újra pislogni kezdett, de nagyon szaporán.

Erre azt mondta Pakin:

– Rakukin, ha nem hagyod abba a pislogást, mellbe rúglak.

Rakukin, hogy ne pislogjon, megfeszítette az állkapcsát, még jobban behúzta a nyakát, és hátraszegte a fejét.

– Pfüj, de förtelmesen nézel ki – mondta Pakin. – Olyan a pofád, mint egy tyúké, a nyakad meg elkékült, undorító.

Ekkor Rakukin feje egyre hátrébb hajlott, és végül annyira megfeszült, hogy a háttára esett.

– Az ördögbe is! Mi ez az újabb trükk?

Pakin felől úgy nézett ki Rakukin, mintha nem lett volna feje, csak az ádámcsutkája állt ki. Az ember önkéntelenül is azt gondolta volna, hogy az orra az.

– Hé, Rakukin! – mondta Pakin.

Rakukin nem szólt.

– Rakukin! – ismételte Pakin.

Rakukin nem válaszolt, és továbbra is mozdulatlanul ült.

– Na jó, Rakukin megdöglött – mondta Pakin.

Keresztet vetett, és lábujjhegyen kiment a szobából.

Hozzávetőleg tizennégy perc múlva Rakukin testéből kimászott egy pici lélek, és gyűlölködve méregette a helyet, ahol nem sokkal azelőtt Pakin ült. Ám ekkor a szekrényből kilépett a halál angyalának magas alakja, kézen fogta Rakukin lelkét, és magával vitte valahová, egyenesen át a falakon és házakon. Rakukin lelke loholt a halál angyala után, és állandóan gyűlölettel tekintetett hátra. De akkor a halál angyala megszorította lépkeit, és Rakukin lelke ugrándozva és botladozva egy kanyarnál eltűnt a távolban.